

osnovne postavke ili formalno-ontološkog stava, čime je egzistencija onoga koji pita potonula u tamu istog trenutka kada ju je Dekart i pokazao. Upravo ovo je po Hajdegeru vodilo tome da se pitanje bitka zanemaruje kod Dekarta. Rečju, Dekart je porekao porekao ono što je našao u sumnji a našao je: držanje bića koje se uključuje u radikalno ispitivanje u svom bitku drugo do upitnost sama. Pitanje bitka ne može biti osigurano bilo kakvim konačnim odgovorom, bilo kakvim oblikom izvesosti. Upravo odbijanje osiguravanja pitanja o smislu bitka jeste upitanost unutar koje se treba mišljenjem nastaniti. *Bitak i vreme* se u pogledu na prethono rečeno može razumeti kao sleđenje puta mišljenja koji vodi upitanosti, koji nas vodi susretu sa upitanošću. *Bitak i vreme* govori o načinu nastaljivanja i boravljenja unutar pitanja o smislu bitka, to jest ostajanja unutar pitanja, tj. govori o onome *biti-u-pitanju*.

I na samom kraju da se vratimo rečenici poslednjeg pasusa drugog paragrafa: “Suštinska pogođenost ispitivanja njegovim pitanim pripada najvlastitijem smislu pitanja bitka.” Ako ispitivanje ima karakter istraživanja, onda ono nije tek slobodno-lebdeće-dosećajuće-zapitkivanje, ili kako Hajdeger u predavanjima *Ontologija. Hermeneutika faktičnosti*, koje prethode *Bitku i vremenu*, kaže: “Izlaganje pitanja; pitanja nisu dosetke; pitanja takođe nisu danas uobičajeni ‘problemi’ ka kojim ‘se’ poseže na osnovu pričanja drugih ili nedočitanoga, uz obavezni gest dubokomislenosti. Pitanja nastaju iz razračunavanja sa ‘stvarima’, a stvari su samo *tu* gde i oči.” Dakle, postoji odnos pitanja i razračunavanja, pitanja i stvari. Razračunavanje je razračunavanje sa samom stvari koja je tamo gde su oči. Šta znači *tu* gde su oči? Znači da pitanje koje dolazi od upitanosti samog tubitka nije nekakav asptrakni “pogled”, nekakavo apstrakstno “gledanje”, ono što mi danas zovemo bezinteresnošću “teorijskog” držanja, već je “deo” tubitka samog, i samo kao nešto što je njemu pripadno, tj. samo ukoliko je on sam u-pitan tada ima i oči za same stvari. Drugim rečim, hermenutičko pitanje izrasta iz ezistencije i uvek već je kao ispitivačko razračunavanje sa stvarima ujedno ispitivanje same egzistencije i njenog *tu* - pitanje o